

Bir hafta önce Ankara'ya gittim. Gelişimle de hasta oldum. Bugün Pazar. Hala öksürüyorum. İşle de ilgilenemedim, yazıyla da.

Böyle şeylerin bana *kendimden* bir uyarı olduğunu düşünürüm. Fiziksel sebepleri vardı, tabi, yorgunluk, Ankara'ya uykusuz gidiş geliş ve saire. Ancak yorgunluğun hastalığa dönüşmesi için gerekli bir de *bezginlik* lazım. Aklımın ardındaki akıl herhalde *yatayım da biraz kurtulayım* demiş olacak.

Bunu böyle söyleyince, insanlar (ın bir kısmı) kendi kendimi hasta ettiğimi düşünür. Hayır, öyle değil. Aklımın önünde işlerimin çokluğu ve önemiyle ilgili, yapmam gerekenlerin derinliği ve ne kadar mühim olduğuyla ilgili uzun uzun hikayeler var. Bunlara inanıyorum da. Yani bu hikayelerin önemine, çalışmam gerektiğine ve işlerimin önemli olduğuna, onlar olmazsa hayatımın daha kötü olacağına vs.

Ancak aklımın kendim tarafından kontrol edilmeyen kısmı bana bu saydığım işlerin, kendimi yorduğum veya ilgilendiğim, aklımı meşgul ettiğim derecede önemli olmadığını söylemek istiyor olabilir. Bir işin ne kadar önemli olduğunu sorgulamanın *akılın arka tarafı* konuya dahil olursa hastalığa yol açabildiğini biliyorum.

Aklımın ardını memnun etmenin önemli bir iş olduğunu ve bu yazıların da asıl maksadının bu olduğunu, aynen bu kelimelerle değilse de, *kendinle iyi geçinmek* gibi başka kelimelerle anlatmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Ancak yapmak yazmaktan zor demek. Veya yapmak için daim yazmak lazım.

Bunu farketmiş için önemli bir sıkıntıım şu: Kendimi *aklımın ardı* izin verdiği sürece bir şeyler yapmaya muktedir görüyorum. Bu insanların ekseriyetinin *kader* diye açıkladığından daha dar bir çerçeve. Kader, çünkü insanlarca *dış şartlar* olarak görülüyor, kendine hakim insanların hakim olmadıkları harici şartlara taktıkları bir isim.

Lakin işte bu *kendine hakim* kısmında bile o kadar rahat değilim. Kadere bırakmadan kendi ipimi kendimin bir kısmına çektiyorum. Kendimi razı etmek için kendimden feragat ediyorum.